

OLDSKOOL DATEN

Waar is de tijd gebleven dat je iemand ontmoette bij je sportclub, in de kroeg of op het werk? Tegenwoordig lijkt de complete datingscene zich af te spelen op internet. Maar daar heeft Viva-journaliste Jessica van Zanten (34) dus helemaal geen zin in.

Deze zomer vier ik mijn vijf jaar *singledom*. En ik overweeg serieus een feestje te geven. Hoewel ik de voordelen van een relatie ken, ben ik meer dan gelukkig met mijn leven als single. De vrijheid, de rust, de ruimte. Clichés, maar op mij van toepassing. Toch vraag ik me de laatste tijd af of ik deze clichés misschien gebruik om maar niet uit mijn comfortzone te hoeven komen. Want ik ben een dating nitwit en eigenlijk vind ik het hele gebeuren doodeng. Wat als ik word afgewezen? En kan ik überhaupt nog wel verliefd worden? Als ik op een avond mijn teddybeer een kus geef en welterusten wens, weet ik dat het de hoogste tijd is mezelf een schop onder mijn kont te geven, rechtstreeks de datingscene in. Maar internetdaten zie ik echt niet zitten. Ondanks de succesverhalen ken ik niemand in mijn omgeving die op die manier zijn partner heeft gevonden. Van internetdatende vriendinnen hoor ik dat ze overspoeld worden met honderden mails. En ze bellen me soms in paniek op als ze op date zijn: "Help, hij is de parkeermeter aan het bijvullen en ik wil hier weg!" Waar is de tijd gebleven dat je ouderwetsch iemand ontmoette bij je sportclub, in de kroeg of op het werk? Ik heb het idee dat het vinden van een partner niet anders meer kan dan op de nieuwerwetse manier. De 'mannen van tegenwoordig' ontbreekt het ook aan een dosis ballen, vind ik. Tijdens het uitgaan word ik zelden aangesproken: of het heerschap staart je de hele avond vanaf de zijlijn aan of hij durft pas iets te ondernemen als hij een biertje of wat te veel op heeft. Zelf op iemand afstappen? Buiten het feit dat ik daar te schijterig voor ben – ik geef het toe – vind ik ook echt dat een man een vrouw moet veroveren. Nadeel is >

dat ik volgens vriendinnen iets 'onbenaderbaars' uitstraal. Of zoals een jongen die het wel aandurfde, formuleerde: "Voor vrouwen zoals jij zijn wij mannen bang." En bedankt. **Het wordt tijd dat ik het heft in eigen handen ga nemen. Dus plaats ik een advertentie in de krant, ga ik slowdaten en laat ik me koppelen door vrienden en familie.**

Op een doordeweekse middag maak ik samen met mijn collega's de tekst voor mijn contactadvertentie in Trouw, NRC, het Parool en de Volkskrant. Hoewel we veel lol hebben, maakt het me nu al zenuwachtig. Wil ik dit wel? Na een half uur puzzelen, komt dit eruit: 'Zin in de Lente? Aantr. jonge vrouw (34, 1.77, bl., HBO+) houdt van dansen, lezen, reizen en Amsterdam. Zkt. aantr. zelfverzekerde man met zelfspot (max. 45, min. 1.80, HBO+). Mail: singlewhitefemale76@gmail.com'. Na een mail naar 1-in-4 MINI en het betalen van 91 euro (hé, je moet er wat voor over hebben om de liefde van je leven te vinden) kan ik er niet meer omheen: ik ga daten! Die zaterdag staat mijn advertentie in de vier kranten. Hoewel ik mezelf heb voorgenomen pas op maandag mijn mailbox te openen, wint mijn nieuwsgierigheid het van mijn zelfbeheersing. Op zaterdag om twee uur 's middags heb ik al zes mailtjes in mijn inbox! En de rest van week blijven de reacties binnenstromen. De eindstand is 42 mails. Niet gek. Wat opvalt, is dat er veel zelfstandig ondernemers van begin veertig bij zitten. Sommige mannen gebruiken mij

als 'Lieve Mona' en leggen direct hun hele hebben en houwen op tafel. Zoals Jeffrey* (47, 1.86, 81 kg, 'grijsgroene guitige ogen, waar je in gekeken moet hebben') bijvoorbeeld, die maar direct met de deur in huis valt: "Ja, ik woon nog samen, maar ik zal wederom mijn eigen weg gaan. Al langer is het gevoel weg, het gevoel dat een verhouding tussen vrouw en man zo bijzonder maakt." Ook geeft hij eerlijk toe, want hij heeft "zuivere intenties", dat hij niet direct op zoek is naar een relatie. Maar, vervolgt hij poëtisch: "Ik heb de behoefte om bij iemand thuis te komen, thuis te zijn in gevoel en beleving, raakvlakken te delen. Ik sta open voor vriendschap die wat mij betreft elke vorm kan aannemen. Wat daar meer uitkomt, daar zijn wij zelf bij, kan deel uitmaken van een fijne beleving, van leven, van zijn." Ook de 40-jarige Barry weet zich te verkopen. Deze zelfbenoemde avonturier heeft veel gereisd – "150.000 kilometer door Europa" – en hij schrijft, schaakt en schildert graag. Hij is niet rijk, maar: "Ik voel me miljonair, omdat ik de rest van mijn leven verzekerd ben van een WAO." Hij vervolgt: "Ik hou van eerlijkheid, misschien schrik je daar te veel van. Maar ik denk dat er niemand op deze aarde is zonder problemen." Ik hou ook van eerlijkheid, Barry, dus: Next!

'Voor vrouwen zoals jij, zijn wij mannen bang,' zegt hij doodleuk.
EN BEDANKT

Dan zijn er nog de mannen van weinig woorden. "Hoi, ik zag je advertentie. Mailen?" mailt Tom. Ook Jan houdt het kort: "Ik voldoe aan al je beschreven eisen. Alleen qua lengte reik ik niet verder dan 1.75, maar daar vinden we wel wat op. Als het je wat lijkt, ga je komende donderdagavond met me mee naar Kamagurka." Ehm, had ik al gezegd dat ik het niet fijn vind gecommandeerd te worden? **Wat me opvalt, is dat de mails allemaal vrij serieus zijn. Een uitzondering daargelaten. Zo is daar de 33-jarige Herman die mij graag in**

Het kost 91 euro, maar goed, je moet er wat voor over hebben om
DE LIEFDE VAN JE LEVEN TE VINDEN

én een foto van mezelf mee te sturen. Dat laatste is makkelijker gezegd dan gedaan, aangezien ik niet echt fotogeniek ben. Na twee dagen in spanning te hebben gezeten mailt Jim terug. Hij heeft die zaterdag een ander meisje ontmoet en "omdat ik het zuiver wil houden, ga ik eerst dit onderzoeken". Au, dat hele datinggebeuren is niet voor tere ziertjes. Maar zo hard als ik mannen op hun foto afreken ("Mijn god, wat een tbs'er!"), zo word ik natuurlijk ook afgerekend. Na wat heen en weer gemail met een paar mannen blijven Melle en Jelmer over. De 41-jarige Melle is leraar, woont bij mij in de buurt (praktisch), houdt van concerten en biertjes drinken in de kroeg en schrijft geestig. Om uit te zoeken of we een klik hebben, stel ik voor snel af te spreken. Hij noemt dat onderzoeken van het 'billenknijpgevoel'. "Als je aan het eind van de date in elkaars billen wilt knijpen, zit het goed." Op een dinsdagavond spreken we op een terras in de buurt af. Ik ben zoals gebruikelijk vijf minuten *fashionably late* en heb daardoor geen tijd meer om me druk te maken om make-up of kleding. Als ik ernaartoe rijd, ben ik best zenuwachtig, maar zodra ik op het terras zit met Melle is het ijs binnen no time gebroken. We kletsen twee uur zo vol en het is gezellig. Als we aan het eind van onze date bij het 'billenknijpgevoel'-moment aankomen, geeft hij aan mij wel in mijn billen te willen

een rollenspel wil bespieden in de bibliotheek. "Ervaring van jouw kant is daarbij helemaal niet noodzakelijk." Gelukkig. Bijzonder is ook hoe sommige mannen hun dromen van het ene op het andere moment overboord gooien. De "niet eagere" Mick geeft in zijn mail aan dat hij een behoorlijke kinderwens heeft. Als ik hem daarop laat weten dat ik denk dat we onder andere daarom geen geschikte match zijn, laat hij in een reactie weten: "Overigens is mijn kinderwens totaal van ondergeschikt belang." Favoriet is de mail van ene Dirk-Jan die "vanmorgen een rondje golf gelopen heeft en nu met een wijntje bij de open haard zit." Hij denkt niet dat hij binnen mijn doelgroep valt en zet zichzelf niet in de verkoop: "Ik laat me niet verleiden tot pochen met uiterlijke kenmerken. En ook niet over mijn mannelijkheid. Nee jongedame, dat doet een heer niet." Dirk-Jan heeft "een geweldig leven, geweldige vrienden, zelfs een geweldige vrouw." Maar, en daar komt ie – verrassing: "Ik mis dat extra plezier. Die oprechte interesse in de ander. Een nieuw lijf te ontdekken." Kortom, deze 'heer' is op zoek naar een minnares. Wat zou zijn "geweldige vrouw" daarvan vinden?

Gelukkig zitten er tussen de 42 mails ook nog genoeg écht leuke mannen. De 34-jarige Jim bijvoorbeeld. **Hij is fotograaf en wil met mij wel de tango leren in Buenos Aires. Hij heeft een foto bijgesloten en lijkt op het eerste gezicht mijn type.** Ik besluit hem terug te mailen

knippen. Leuk om te horen, maar het gevoel is niet wederzijds. Melle is aardig en ik kan met hem lachen, maar qua uiterlijk is hij niet mijn type. Bovendien rookt hij. Gelukkig doet hij relaxed over mijn afwijzing. Terwijl ik naar huis rijd, denk ik: “Heb ik me hier nou zo druk om gemaakt? Dit was leuk! Dit wil ik vaker.”

Twee weken later is al mijn zelfvertrouwen als sneeuw voor de zon verdwenen als ik op weg ben naar mijn date met Jelmer. Deze 38-jarige commercieel directeur viel me op door zijn humor en zijn liefde voor koken. Ik besluit tien minuten eerder op het terras te gaan zitten, zodat ik hem goed kan bekijken als hij aankomt. Als ik zit, zie ik een niet zo gelukkig kijkende man mijn kant op komen. Ik weet zeker dat dit Jelmer is en huil al een beetje van binnen. Gelukkig loopt hij mijn tafeltje voorbij. Een paar minuten daarna loopt er een leuk uitziende *surfdude* voorbij, met in z'n kielzog zijn vriendin. Jammer. Dan verschijnt de echte Jelmer: een gezonde Hollandse jongen, met een wijkende haargrens en een net streepjes-overhemd aan. In een opslag zie ik dat dit niet mijn type is. Toch praten we anderhalf uur over koetjes en kalfjes. Aan het einde van de date zeggen we er beiden over na te moeten denken. Maar we weten het wel: wij zijn het niet voor elkaar.

Ik heb geen zin meer om me op de overige ‘contactadvertentie-mannen’ te richten. Dat heen

Ik durf niet te vragen waarom William uit het leger ontslagen is, HIJ KIJKT NOGAL RAAR UIT ZIJN OGEN

en weer gemaild kost veel te veel tijd en energie. Op naar het volgende project: slowdaten.

Vroeger spraken jonge vrijgezellen in het buurthuis af en dan werd er wat heen en weer geflirt. Zo stel ik me ook de slowdate-avond voor die speeddaten.nl organiseert door heel Nederland. Ze geven een ‘91% kans op een matchgarantie’. Dat klinkt veelbelovend. Bij slowdaten heb je acht minuten de tijd iemand te leren kennen, bij speeddaten drie minuten. Een vriendin heeft via deze weg haar nieuwe liefde gevonden, dus het is het proberen waard. **Op een donderdagavond meld ik me met klotsende oksels samen met zo’n veertig andere slowdaters bij Hotel Arena in Amsterdam. Bij het drankje vooraf bekijkt iedereen elkaar stiekem al een beetje.** De mannen, een mix van IT-nerds, zakenmannen en handymans schat ik, laten op mij op eerste gezicht niet direct een diepe indruk achter. Grappig ook is dat de vrouwen met de vrouwen kletsen en de mannen met de mannen.

Bij de slowdates mogen de vrouwen blijven zitten en wisselen de mannen van tafel. Mijn eerste man is de donkerharige krullenbol Guido. Tot mijn verbazing is hij leuk, grappig en slim. Ook qua uiterlijk is hij mijn type. Maar, minor detail, hij is 1.70 meter. En dat is toch echt aan de kleine kant. Met hakken aan meet ik minimaal 1.80 meter, dus dat wordt een lullig gezicht. Guido grapt nog dat hij er wel een ladder bijhaalt, maar helaas zet ik als hij weg is een kruisje in het nee-vakje achter zijn naam. En in snel tempo volgen de kruisjes in de nee-vakjes elkaar op. Zo is daar Willem die vraagt of ik kinderen wil. Als ik zeg dat ik dat nog niet zeker weet, maar dat het niet het hoofddoel in mijn leven is, zie ik hem kijken: next! Ik ook, nadat hij me vertelt dat hij een dochter van twaalf heeft. De acht minuten zijn bij sommige mannen net te kort en bij anderen lang genoeg. Zoals bij oud-militair William, die me vertelt dat hij de hele dag gesport heeft. In feite is dat zijn dagbesteding, sinds hij ontslagen is uit het leger. Ik durf niet te vragen waarom hij ontslagen is, William kijkt nogal raar uit zijn ogen.

Het overgrote deel van de mannen werkt trouwens in de IT-wereld. Als ik tussentijds kijk naar degenen die nog langs mijn tafel moeten komen, zie ik vijf types die rechtstreeks ontsnapt lijken te zijn uit ‘Lord of the rings’ (en dan heb ik het niet over Viggo Mortensen of Orlando Bloom). Aan het eind van de avond ben ik kapot. En heb ik achter iedere man een NEE gezet. Hoewel ik deze avond dus niet zoals mijn vriendin de liefde van mijn leven ga scoren, vind ik slowdaten wel een van de leukere manieren om snel mannen te leren kennen. In een kroeg spreek je niet snel twintig man op een avond. Hier wel. Leuk en misschien wel voor herhaling vatbaar.

Rest mij nog dé oldskool datingmanier: gekoppeld worden. Wie weten er nu beter wie goed bij je zou kunnen passen dan je vrienden en fami-

lie? Vol goede moed stuur ik een mail rond in mijn vriendenkring met ongeveer dezelfde eisen als in mijn contactmail. Vriendin M. mailt terug: “Als ik die voor je in de aanbieding had, had ik je natuurlijk al lang gekoppeld”. Vriendin S. houdt het kort: “Hoezo veeleisend?” Nou ja! **Single vriendin I.: “Als ik een leuke vent tussen mijn contacten had, had ik hem zelf wel ingepikt!”** Vriendin J. lijkt een leuke man in de aanbieding te hebben: “Een collega van me heeft een heel leuke buurman.” Er moet een addertje onder het gras zitten. En ja hoor: “Hij is alleen al vijftig. Maar hij lijkt jonger en heeft nog haar.” Dit wordt moeilijker dan ik dacht. Dan moet ik, hoe gênant, mijn moeder aan het werk zetten. Op een feestje probeert ze me te koppelen aan Gerben: een 42-jarige, langharige boer die van motorrijden houdt. Hij doet zijn best, maar als hij de zoveelste domme vraag stelt (“Wat als je deadline niet haalt? Zijn jouw pagina’s dan leeg?”), sneak ik naar de bar en kom ik niet meer terug. Toen mijn moeder hem onlangs tegenkwam vertelde hij haar hoe gek hij op me is: “Ik kon niet echt contact met haar krijgen, maar ooit komen we bij elkaar.” In je dromen Gerben.

Twee maanden daten zijn voorbij en ik ben de liefde van mijn leven niet tegengekomen. Dat had ik ook niet verwacht. Wel is mijn mannenradar weer aangezet en heb ik ontdekt dat daten best leuk is. Voorlopig ben ik er even klaar mee. En internetdaten? Wie weet... ●

* DE NAMEN VAN DE MANNEN IN DIT ARTIKEL ZIJN GEFINGEERD.

Melle geeft aan mij wel in mijn billen te willen knippen. Leuk om te horen,

MAAR HET GEVOEL IS NIET WEDERZIJD